

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΣΪΣΙΟΥ, Ιερέως

«Αφιερῶται τῇ ἱερᾷ σκιᾷ τοῦ μακαρία τῆς
μνήμης ἀοιδίου Ἐπισκόπου Βελλᾶς καὶ Κονί-
της Γερμανοῦ Τσενίδη τοῦ ἐκ Βερροίας
1863—1876».

ΠΑΪΣΙΟΣ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΒΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΟΝΙΤΣΗΣ (1762-1778)

Διηπεξερχόμενος τοὺς Ἐπισκοπικοὺς Καταλόγους τῶν ἐν Ἠπειρῷ καὶ Ἀλβανίᾳ Ἐπαρχιῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ ἔτος 1937 ἐν τῷ 12ῳ Τόμῳ τῶν ἐν Ἰωαννίνοις ἐκδιδοιένων «Ἠπειρωτικῶν Χρονικῶν» ὁ διαπρεπὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱεράρχης Σ.β. Μητροπολίτης Σάρδεων κ. Γερμανὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τηρουμένων ἐκεῖ Πατριαρχικῶν Κωδίκων, παρατηρήσαμεν ὅτι καὶ οἱ Κατάλογοι ἐκεῖνοι παρουσιάζουσι κενὰ διάφορα, ἐν πολλοῖς δὲ σκοτεινὰ καὶ δυσαναπλήρωτα. Κενὰ τὰ ὁποῖα διάφοροι κατὰ καιροὺς δασμενεῖς διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου περιστάσεις ἐδημιούργησαν.

Ἐνεκα λοιπὸν τῶν κενῶν τούτων προήλθομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ χαράξωμεν τὰς γραμὰς αὐτὰς, χωρὶς οὐδόλως καὶ νὰ σκοπῶμεν νὰ ἐξετάσωμεν σήμερον ἐδῶ καὶ τὰ αἷτια τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν τὰ κενὰ αὐτὰ.

Ἡμᾶς ἐνδιαφέρει μόνον τὸ ζήτημα τῆς συμπληρώσεως, κατὰ τὸ δυνατόν, τῶν κενῶν τούτων, καὶ ἰδίως ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶμεν νὰ συμπληρώσωμεν αὐτὰ. Καὶ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὅπως δήποτε ὁ σκοπὸς αὐτὸς, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ προστρέξῃ κανεὶς εἰς τὰς διαφόρους κατὰ καιροὺς ἐπιγραφὰς καὶ ἐνθυμήσεις ἐκ τῶν Ἱερῶν Μονῶν, Ναῶν, καὶ βιβλίων τῶν Ἐπαρχιῶν, καθὼς καὶ εἰς ὅτι ἄλλο τὸ προσ-

μαρτυροῦν καὶ ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου Ἐκκλησιαστικῆν Ἱστορίαν, διότι ἀπὸ αὐτὰ καὶ μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀρυσθῶμεν τὰς σχετικὰς πηγὰς, καὶ νὰ φέρωμεν εἰς φῶς ὅτι ἀκόμη ἐξακολουθεῖ νὰ καλύπτῃ τὸ σκότος.

Πέντε τοιαῦτα κενὰ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παρατηροῦνται καὶ εἰς τοὺς Καταλόγους τῆς Ἐπαρχίας Βελλᾶς, μεταξὺ διαφόρων χρονικῶν διαστημάτων, περὶ τῶν ὁποῖων ἡμεῖς πραγματευόμεθα ἐν ἄλλῃ ἐκτενέστερα ἡμῶν μελέτῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μικρὰ συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας Βελλᾶς καὶ Κονίτισης»⁽¹⁾

Καὶ παρ' ὅλον ὅτι ἐκεῖ πραγματευόμεθα καὶ περὶ πέντε ἄλλων Ἐπισκόπων ἀπὸ τοῦ 1656—1822 ἦτοι: περὶ τοῦ Παχωμίου, Ἰωαννικίου, Φιλαρέτου, Γερμανοῦ καὶ Λεοντίου, ἐν τούτοις ἐδῶ θὰ ὁμιλήσωμεν μόνον περὶ τοῦ Παΐσιου.

Τὴν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Ἐπισκόπου ἐργασίαν μας ταύτην τὴν ἐστήριξαμεν εἰς τὰς κατωτέρω τέσσαρας ἐπιγραφὰς, αἱ ὁποῖαι τυγχάνουσι κύρους ἀναμφισβητήτου. Ἐξ αὐτῶν μαρτυρεῖται καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι μετὰ τὸν ἐπίσκοπον Βελλᾶς Νικόδημον ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ ἔτος 1760 ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπισκόπου Δρυϊνουπόλεως Δοσιθέου,⁽²⁾ Ἐπίσκοπος Βελλᾶς καὶ Κονίτισης ἐξελέγη ὁ Παΐσιος, Ἠπειρώτης καὶ αὐτὸς, καὶ ἐκ τῆς Ὀσθίνας Παραμυθίας καταγόμενος.

Τοῦτον ἀπαντῶμεν πρῶτον ἐν τῇ κτιτορικῇ ἐπιγραφῇ τοῦ ἐν Μολίστῃ Κονίτισης Ἱερ. Ναοῦ ἁγ. Ἀθανασίου (παλαιοῦ) συνοι-

(1) Αὕτη παραμένει ἀνέκδοτος

(2) Βλέπε Ἠπειρ. Χρονικά 1937 σελ. 57

κίας Μποτσιφάρι «νῦν Μοναστηρίου» κατὰ τὸ ἔτος 1769. Δεύτερον, ἐν τῇ κλιτορικῇ ἐπιγραφῇ τῆς ἐν Βησσάνη Πωγωνίου Ἱερ. Μονῆς Ἀβελ, κατὰ τὸ ἔτος 1770, τρίτον ἐν ἐπιγραφῇ ἐπὶ τοῦ τέμπλου τοῦ Ἱερ. Ναοῦ ἁγ. Νικολάου Γκριζμπανίου «νῦν Ἐλευθέρου»⁽³⁾ κατὰ τὸ ἔτος 1778, καὶ τέταρτον, ἐν ἰδιοχείρῳ καὶ αὐτογράφῳ σημειώσει ἐν τῇ 2α σελίδι ἐξωφύλλου Πεντηκостаρίου τοῦ 1757 τῆς Ἱερ. Μονῆς Στομίου Κονίτισης, κατὰ τὸ ἔτος 1778.

Ἐκ τῆς ἰδιοχείρου τούτης ἐνθυμήσεως ἀποδεικνύεται ὅτι οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Ὀσδίνης, χωρίου τῆς τότε Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπαρχίας Ἐλαιῶνος, ὅτι ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἐκεῖ, ὅτι ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Νικόλαος καὶ ἦτο Ἱερεὺς, καὶ ὅτι εἶχε θείους δύο Ἀρχιερεῖς τὸν τοῦ Μεγάλου Τυρνόβου, καὶ τὸν τῆς Κορίνθου.

Ἐπίσης ἐκ τῆς σημειώσεως ταύτης ἡ ὁποία ἀναφέρει ὅτι «ἔχει ἀφ' οὗτου ἀρχιερατεύσεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν χρόνους 16», δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν καὶ τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξελέγη οὗτος Ἐπίσκοπος Βελλᾶς, καὶ αὕτη εἶναι τὸ ἔτος 1762. Κατὰ τὸ ἔτος λοιπὸν τοῦτο, διεδέχθη ὁ Παῖσιος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Βελλᾶς τὸν Νικόδημον.

Ὑποστηρίζομεν τὴν γνώμην ταύτην λαμβάνοντες πρὸς τοῦτο ὑπ' ὄψιν καὶ ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ πρωτόγραφον τῆς ὡς ἄνω ἐνθυμήσεως τὸ ὁποῖον πάνυ εὐγενέστατα μοὶ παρεχώρησε πρὸς ἀντιγραφὴν ὁ τότε Γραμματεὺς τῆς Κοινότητος Κονίτισης ἀείμνηστος σήμερον Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης παρ οὗ τοῦτο καὶ ἐφυλάσσετο.

Ἡ ἐνθύμησις αὕτη, ἐδημοσιεύθη καὶ ὑπὸ Δ. Σάρρου ἐν τῷ 12ῳ Τόμῳ τῶν Ἡπειρ. Χρονικῶν σελ. 144, πλημμελῶς πως καὶ ἀνυπόγραφος.

Δὲν γνωρίζομεν βέβαια ὑπὸ ποίας συνθήκας ἀντέγραψεν οὗτος τὴν ἐνθύμη-

σιν αὐτὴν τῆς ὁποίας τὴν εἰς τὸ τέλος ὑπογραφὴν τοῦ Ἀρχιερέως παρουσιάζει ὡς δυσξύμβλητον. Αὕτη ἀπλουστάτη οὔσα καὶ ὅπως δήποτε εὐανάγνωστος, ἀλλανθάστως διακρίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Παῖσιον.

Τώρα, τὸν τῆς Βελλᾶς Ἐπίσκοπον τοῦτον Παῖσιον, δὲν πρέπει νὰ συγχέη κανεὶς μὲ τὸν σύγχρονον ἐν ὠρισμένῳ χρονικῷ διαστήματι Μητροπολίτην Ἰωαννίνων Παῖσιον ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὑψηλὴν κυριαρχίαν ὁ Ἐπίσκοπος Βελλᾶς ὑπήγετο, διότι, ὁ Ἰωαννίνων Παῖσιος ἐξελέγη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1773, καὶ διετέλεσε μέχρι τοῦ 1780, ὡν πρότερον Πρωτοσύγκελος τῆς Μητροπόλεως ἐκείνης.⁵

Ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὁ Ν. Μυστακίδης εἰς τοὺς Καταλόγους τῶν Ἐπισκόπων Βελλᾶς (Ἐφημερὶς Κόνιτσα 1915 ἀριθ. φύλλου 19) ἀναφέρει Ἐπίσκοπον Βελλᾶς Παῖσιον καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1782.

Οὗτος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διετέλεσε μέχρι τοῦ 1788 καὶ εἶτα ἐξελέγη ὁ Θεοδόσιος ἐκ τῆς Νήσου Ἰωαννίνων καταγόμενος, προαχθεὶς κατόπιν εἰς Μητροπολίτην Λαρίσης, κατὰ τὸ ἔτος 1818.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν τότε γνώμην τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρώην Παραμυθίας Ἀθηναγόρα τὴν ὁποίαν διετύπωσεν εἰς τὸν 3ον Τόμον τῶν Ἡπειρωτικῶν Χρονικῶν τοῦ 1928 σελ. 39 περὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωαννίνων ὅτι κατὰ τὴν ἐν Ἀραχωβίτση ἐπιγραφὴν ἐν τῷ Ναῷ Πέτρου καὶ Παύλου ἀπαντᾶται Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κατὰ τὸ ἔτος 1778 ὁ Παῖσιος, αὕτη ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένη. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν Βελλᾶς Παῖσιον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν Ἰωαννίνων. Ἡ Ἀραχωβίτσα, διοικητικῶς μόνον ὑπήγετο εἰς Ἰωάννινα. Ἐκκλησιαστικῶς δὲ, εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Βελλᾶς.

Ὑποστηρίζομεν καὶ ἐδῶ τὴν γνώμην αὐτήν, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς στατιστικοὺς πίνακας τοῦ Ἀραβαντινοῦ τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Χρολογραφίᾳ τῆς Ἡπείρου 1856 Τόμ. 2ος σελ. 329. Ἐξ αὐτῶν, ἀποδεικνύεται ὅτι ὄχι μόνον ἡ Ἀραχωβίτσα, ἀλλὰ καὶ 35 ἄλλα χωρία ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κουρέντων, εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπαρχίαν Βελλᾶς ὑπήγοντο, καὶ τὰ ὁποία μόλις πρὸ ὀλίγων δεκατηριδίων ἀπε-

(3) Δυστυχῶς ὁ Ναὸς οὗτος ἐκάη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ 1943.

(4) Ὁ Ἀραβαντινὸς ἐν τῇ Χρονογραφίᾳ τῆς Ἡπείρου τοῦ 1856 ἀναφέρει-ἂν δὲν ἀπατώμαι-Ἐπισκοπὴν Ἐλαίας.

(5) Βλέπε Ἡπειρωτικὰ Χρονικὰ Τόμος 12ος σελ. 69.

(6) Χωρίον τῆς Ἐπαρχίας Κουρέντων.

σπάσθησαν ἐξ αὐτῆς, καὶ ἄλλα μὲν ὑπήχθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπαρχίαν τῶν Ἰωαννίνων ἐν οἷς καὶ ἡ Ἀραχωβίτσα, ἄλλα δὲ εἰς τὴν νεοσυσταθεῖσαν τότε Ἱερ. Μητρόπολιν Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς. Ὡς ἐκ τούτου ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ γνώμη τοῦ πρώην Παραμυθίας Ἀθηναγόρα, ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένη.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις, φίλοι ἀναγνώσται, περὶ τοῦ Ἐπισκόπου Παϊσίου, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν οὔτε τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς του, οὔτε ποῦ ἐμορφώθη, οὔτε καὶ πότε ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος.

Δεδομένου δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐνθύμησιν αὐτὴν ἀναγινώσκονεν ὅτι ὁ Παῖσιος εἶχε καὶ δύο θεῖους Ἀρχιερεῖς, πρῶμα τὸ ὁποῖον φανερῶνει ὅτι οὗτος κατήγετο ἀπὸ λαμπρὰν καὶ ἐπιφανῆ οἰκογένειαν, εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ὄχι μόνον παραδόσεις θὰ σώζωνται περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν θείων του ἀρχιερέων, ἀλλὰ καὶ ἔγγραφοι ἴσως μαρτυραὶ. Διὰ τοῦτο καὶ παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς πονοῦντας καὶ ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν Ἱστορίαν τοῦ τόπου, καὶ ἰδίως τοὺς ἐκ τῆς περιφερείας ἐκείνης καταγομένους, ὅπως ἐρευνήσωσιν— ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῆς δυνάμεώς του— τὰ διάφορα οἰκογενειακὰ ἀρχεῖα τῆς Ὀσδίνας, καὶ συλλέξωσι τὰς περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν θείων του Ἀρχιερέων παραδόσεις καὶ λοιπὰ ἀποδεικτικά, καὶ φέρωσι κατὸπιν εἰς δημοσιότητα, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ὀλοκληρωθῆ κατὰ τὸ δυνατὸν τὸ θέμα τοῦτο ἀπὸ πάσης πλευρᾶς.

Εἶναι ἐπιτακτικὸν καθῆκον ὅλων μας νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ τοὺς σκεπάσῃ ἡ λήθη διὰ παντός. Ἀκόμη καὶ τὸ ἐλάχιστον ἱστορικὸν στοιχεῖον καὶ ἂν προσέλθῃ ἐκ τῆς ἐρεύνης καὶ περισυλλογῆς αὐτῆς, θὰ εἶναι πολὺ μέγαλον καὶ εἰς ἄκρον ἐπωφελές διὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἡπείρου. Ἄς ἐργασθῆ λοιπὸν ἕκαστος μετὰ ζέσεως καὶ

(7) Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη καὶ τὸ 1958 εἰς τὸν Εὐν Τόμον τῆς Ἡπειρ. Ἐστίας σελ. 39, ἀλλ' ἐκεῖ, ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, δὲν συμπεριελήφθη ἡ χρονολογία τοῦ 1769.

(8) Ὁμοίως καὶ ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν 4ον Τόμον τῆς Ἡπειρ. Ἐστίας, Ἰούλιος 1955 σελ. 687.

φιλοτιμίας διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ. Ἡ πατρίς αὖριον θὰ τὸν εὐγνωμονῆ.

Ἐν τέλει δὲ ἡμεῖς, ἀποβλέποντες πάντοτε εἰς τὸ σύντομον τῆς παρουσίας, καταχωροῦμεν κατωτέρω τὰς ὡς ἄνωθεν ἀναφερομένας ἐπιγραφὰς, καὶ προσεπιδηλοῦμεν ὅτι, κατὰ τὴν ἀντιγραφὴν αὐτῶν διετηρήσαμεν τὴν διακρίνουσαν αὐτὰς ὀρθογραφίαν καὶ διάταξιν, ἐκτὸς— ἐννοεῖται— τῶν τόνων καὶ διαλυτικῶν.

1

Ἐπαρχία Κονίτσης.

Χωρίον Μόλστα (συνοικία Μποτσιφάρι)

Ἱ. Ναὸς ἁγ. Ἀθανασίου (παλαιός).

Ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου τῆς παλαιᾶς κεκλεισμένης εἰσόδου τοῦ κυρίως Ναοῦ ἔσωθεν, χρώματι, καὶ Κεφαλαίοις Βυζαντινοῖς Γράμμασιν:

« Ἀνηγέρθι ἐκ βάρου καὶ ὑστορίθι ὠθῆος καὶ πάνσεπτος Ναὸς οὗτος τοῦ ἐν ἁγίῳ Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου Πατριαρχὸν Ἀλεξανδρίας Ἀρχιερατεύοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου καὶ λογιωτάτου Κυρίου Κυροῦ Παϊσίῳ κὲ εὐήμερεύοντος κὲ ἐπιτροπεύοντος Παναγιότι ὑερέος κὲ διὰ σινδρομῆς κὲ ὑπερμαχοῦντος Ἀδάμι».

μικροῖς γράμμασιν:

«σοτίριον ἔτος 1769 νοεμβρίῳ 9».

2

Ἐπαρχία Πωγωνίου

χωρίον Βήσσανη

Ἱερὰ Μονὴ Ἀβελ.

Ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου τῆς Δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ κυρίως Ναοῦ ἔσωθεν, χρώματι, καὶ Κεφαλ. Βυζαντ. Γράμμασιν:

« Ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου κὲ ὑστορίθι ὠθῆος κὲ πάνσεπτος Ναὸς τῆς ἡπεραγίας ἐνδόξου Δεσπίνης ἡμῶν Θεοτόκου κὲ ἀυπαρθένου Μαρίας Ἀβελη ὀνόματι Ἀρχιερατεύοντος Κυ(ρίου) Κυ(ρίου) Παῦσιου κὲ διὰ σινδρομῆς Νηκοδήμου ὑερομονάχου Ἡγουμένου. Σεραφίμ ἡερομονάχου Ἀνθίμου ἱερομονάχου Θεοφάνη ἡερομονάχου κὲ διὰ ἐξόδου Δεονησίου ὑερομονάχου τοῦ ποτὲ Ἡγουμένου.

Διὰ χειρὸς Κωνσταντίνου Μιχαῦλ Μηχαῖλ ἐκ (κ)όμης Χ(ι)ονάδους».

μικροῖς γράμμασιν:

«κατὰ τῷ 1770 ἰουνίου 25».

3

Ἐπαρχία Κονίτσης
χωρίον Γκριζμπάνι (νῦν Ἐλεύθερον)
Ἱ. Ναὸς ἀγ. Νικολάου.

Ἐπὶ τοῦ Τέμπλου ἀριστερὰ καὶ ἐπὶ τῆς σειρᾶς τοῦ Ἐορτολογίου χρώματι καὶ Κεφαλ. Βυζαν. Γράμμασιν:
«† Ἱστορίθη ὁ θῦος κὲ πάνσεπτος Τέμπλον τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀρχιερέοντος Παῦσιου τῆς Ἁγιοτάτης Ἐπισκοπῆς Βελλᾶς ἔτι 1778 μηνὶ Σεπτι(μ)βρίου 18».

4

Ἐπαρχία Κονίτσης
Πόλις Κόνιτσα
Ἱερὰ Μονὴ Στομίου

Ἐπὶ τῆς 2ας σελίδος ἐξωφύλλου Πεντηκοσταρίου τοῦ 1759 τῆς Ἱερ. Μονῆς κατὰ τὸ ἔτος 1778.

(9) Οὗτος, ἢ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἦτο Συνοδικὸς τὸ 1791. Μετὰ τούτου ὡς Ἡπειρώτου, ἴσως καὶ συμμαθητοῦ του, εἶχεν ἀγαθὰς σχέσεις ὁ ἐπίσης Ἡπειρώτης Ἐπίσκοπος Καμπανίας Θεόφιλος, καὶ μέσον τούτου ἐνήργει ὁ Καμπανίας ἐν Κωνσταντινουπόλει δι' ὑπόθεσιν τῆς Ἱ. Μονῆς Βλατέων, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπέτυχε. (α)

(α) = Σωφρ. Εὐστρατιάδου <ὁ Καμπανίας Θεόφιλος> Ἡπειρ. Χρονικά 1927 σελ. 93—94.

«Ἀψοῆ' μαίτου κθ' ἦλθαμε καγὼ ὁ ἀρχιερεὺς Βελλᾶς καὶ Κονίτζης ὁμοῦ με τοὺς εὐγενεστάτους ἀρχοντας κὺρ Μιχάλη Παναγιῶτον Πότιζιον καὶ κὺρ μ' . . . καὶ κὺρ Ἰωάννην Διαμαντίου μήνου εἰς ἔτου. το τὸ σεβάσμιον μοναστήριον τῆς ὑπε(ρα)γίας Δε)σποίνης ἡμῶν Θε(οτόκ)ου γενέσισιον ὀνομαζομέν(ου) καὶ ἡγουμενεύων (ὀ-ὄσι)ώτατος Παῖσιος υἱὸς τοῦ ποτὲ γεωργίου βόντα, παπουτζῆ τοῦ ἐκ μποράτζανης. ἔχομεν ἀφ' οὗ ἀρχιερατεύσαμεν ἕως τὴν σήμερον χρόνους δέκα ἕξ εἰς τὴν ἐπαρχίαν. . . . ἡμουν ἐκ τῆς ὀσδήνας Ἐλαιῶνος γέννημα καὶ θρέμα υἱὸς Πα(πα)νικολάου ἔγγονος γεωργίου μιλήτζη καὶ ἀνεψιὸς τῶν Θείων ἀρχιερέων τοῦ Μεγάλου Τυρνόβου ὁ καὶ (Κ)ορίνθου καὶ ἔστω εἰς μνήμην παντοτεινῆ.

ὁ Ἀρχιερεὺς Βελλᾶς καὶ Κονίτζης Παῖσιος ἔγραψεν. »

Σημείωσις:

Τὴν περὶ τοῦ ἐν λόγῳ Ἐπισκόπου Παῖσιου ἐργασίαν ταύτην, παρεδώσαμεν καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1939 εἰς τὸν τότε Μητροπολίτην Ἰωαννίνων Σπυρίδωνα ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἐδγασιῶν, χωρὶς βέβαια νὰ γνωρίζωμεν σήμερον καὶ ποία ὑπῆρξεν ἡ τύχη των

